

Reactie op internetconsultatie over de *Wijziging Besluit BRP ivm verkorten inschrijftermijn vreemdelingen e.a.*, in het bijzonder onderdeel I (SILA)

Niet in verhouding en inconsequent

De voorgestelde maatregel is niet in verhouding: kosten en baten wegen niet tegen elkaar op. De beoogde baten zijn kennelijk het bevorderen van de privacy en het strikt scheiden van kerk en staat (al blijkt dat niet uit de regeling: als enige motivering wordt gegeven 'dat deze niet langer gerechtvaardigd is'. Op basis waarvan dan?). De redenering gaat echter niet op. SILA heeft alleen betrekking op leden van een bij SILA aangesloten kerkgenootschap. De gegevens van Nederlandse burgers die geen lid zijn van een kerkgenootschap worden niet via SILA beschikbaar gesteld aan kerken. Voor hen is de maatregel dus helemaal niet nodig, of zelfs irrelevant.

Leden van een kerkgenootschap die niet willen dat hun gegevens via SILA worden uitgewisseld, kunnen dat nu ook al aangeven: dan stopt hun SILA-registratie en de gegevensuitwisseling via SILA. Wanneer zij geen lid meer willen zijn van het betreffende kerkgenootschap, kunnen zij zich daar bovendien uitschrijven: zij verdwijnen dan uit de ledenadministratie van het kerkgenootschap, en zijn dan dus evenmin 'onderwerp' van SILA meer. Ten slotte hebben de meeste leden van een kerkgenootschap geen enkel probleem hebben met gegevensuitwisseling via SILA. Velen van hen zouden het juist bezwaarlijk vinden als adresmutaties *niet* meer automatisch doorgegeven zouden worden aan hun kerk omdat ze een verhuizing dan bij een extra 'instantie' (hun kerkgenootschap) zouden moeten doorgeven.

Kortom: nut en noodzaak van de maatregel is niet aangetoond; de maatregel is voor de meerderheid van de mensen onnodig, en voor andere groepen mensen onwenselijk:

- Van mensen die geen lid zijn van een kerkgenootschap worden helemaal geen adresmutaties doorgegeven via SILA, voor hen is deze maatregel irrelevant.
- Mensen die lid zijn van een kerkgenootschap die niet willen dat adresmutaties worden doorgegeven via SILA, kunnen zich deze informatielevering stop laten zetten door de SILA-registratie te beëindigen, voor hen is deze maatregel onnodig.
- Voor mensen die lid zijn van een kerkgenootschap en die er geen probleem mee hebben en er zelfs prijs op stellen dat adresmutaties worden doorgegeven via SILA is deze maatregel onwenselijk.

De 'baten' van deze maatregel zijn dus zeer beperkt, zo deze er überhaupt al zijn. De (maatschappelijke) kosten van de maatregel zijn echter groot. Het vraagt van alle ledenadministraties van lokale kerkelijke gemeenten om zélf alle adresmutaties bij te houden. Het is onvermijdelijk dat dit binnen enkele jaren leidt tot vervuilde en niet-actuele adressenbestanden. Daardoor raken mensen uit beeld, juist ook kwetsbare mensen. We moeten toch omzien naar elkaar, zo iets als mantelzorg en niet alleen maar binnen de familie, maar ook breder in de maatschappij? Dat wordt dan moeilijker zo niet onmogelijk. Bovendien worden de meeste ledenadministraties onderhouden door vrijwilligers. Deze mensen worden opgehadeld met een forse extra belasting, om de adressenbestanden 'handmatig' zo goed mogelijk up-to-date te houden.

Daarmee is deze maatregel volstrekt niet in verhouding: er staan nauwelijks of geen baten tegenover de grote (maatschappelijke) kosten die zij oplevert. Bovendien is de maatregel inconsequent in het licht van het streven van de overheid naar grotere maatschappelijke zelfredzaamheid ('participatiesamenleving'). De overheid verwacht van partijen in de samenleving dat zij hun verantwoordelijkheid nemen en taken in het sociale domein op zich nemen. Kerken willen graag die verantwoordelijkheid nemen. Van de overheid mag dan verwacht worden dat zij maatschappelijke organisaties – zoals kerken – in de gelegenheid stelt om hun verantwoordelijkheid te nemen en dat

zij dit zo mogelijk met positieve maatregelen bevordert. Het onderhavige voorstel maakt het kerken echter juist veel *moeilijker* om hun verantwoordelijkheid te nemen.

Ondoordachte regelgeving

In de Aanwijzingen voor de Regelgeving wordt aangegeven dat “bij de keuze voor een bepaalde regeling wordt gestreefd naar zo beperkt mogelijke lasten voor burgers, bedrijven en instellingen, voor zover niet uitdrukkelijk het opleggen van lasten wordt beoogd”(Aanwijzing 13); zie <http://wetten.overheid.nl/BWBR0005730/>). De regeling voldoet hier niet aan, en mist zelfs ten enenmale een uitvoeringsparagraaf, waarin de consequenties van de maatregel voor de uitvoeringspraktijk worden geschetst. Alternatieven voor de regeling worden evenmin gegeven, en nut en noodzaak van de regeling wordt geenszins onderbouwd; als enige motivering bij de beantwoording vragen uit het integraal afwegingskader voor beleid en regelgeving (IAK) wordt gegeven: ‘omdat deze niet langer gerechtvaardigd is’. Op basis waarvan dan? Ook de financiële consequenties en de administratieve lasten worden niet beschreven, in elk geval niet adequaat. De stelling in paragraaf 8 van de toelichting dat de wijzigingen niet tot zouden leiden tot een verhoging van de administratieve lasten voor de burger of het bedrijfsleven, is pertinent onjuist: de maatregel leidt juist tot forse extra administratieve lasten voor allen (meestal vrijwilligers) die voor hun (lokale) kerkelijke gemeenschap de ledenadministratie onderhouden. Ook moeten mensen die verhuizen door deze maatregel hun adresmutatie doorgeven een extra ‘instantie’: via SILA gaat dat nu automatisch.

Al met al is sprake van ondoordachte regelgeving.

Pijnacker, 2 februari 2017, JW Boerma(ex kerkrentmeester)